

GEISSLERS HOFcomoedianten
uvádějí výroční inscenaci ke 20 letům kontinuální činnosti souboru

Koblischková, Hanzlík, Hlaváč:

Pudl a Pudr

aneb

Fantastické počátky barokního divadla v Čechách

THE OPERA-DISCO MUSICAL

GEISSLERS.CZ

#nove
baroko

JSME NA SÍTÍCH

Koblischková, Hanzlík, Hlaváč: PUDL A PUDR

Jeden je básník, druhý skladatel. Poznali okázalost karnevalů, slávu komedie i lesk italské opery. Divadlo mají v srdci i pod kůží a k tomu podědili geniální talent. Ale co s ním v Praze sedmnáctého století? Příběh bratrů, kteří potřebovali splatit otcův dluh, a proto (ne)ovlivnili dějiny českého barokního divadla.

Nově-barokní autorský muzikál inspirovaný pražskými divadelními událostmi z let 1617 a 1627. Divadlo roztančené v rytmu disco-opery.

Premiéra: 24. srpna 2022 v Kuksu a 25. a 26. září 2022 v Divadle VILA Štvanice v Praze.
Délka představení: 90 minut.

Inscenační tým

Režie: Petr Hašek
Námět, libreto a dramaturgie:
Helena Koblischková
Hudba: Tomáš Hanzlík a David Hlaváč
Hudební aranže: David Hlaváč, Petr Šmíd
Scéna, kostýmy, výroba loutek a masek:
Jitka Nejedlá
Choreografie: Martin Talaga, Kamila Mottlová
Korepetice: Petr Šmíd
Světla: Vítězslav Koblischka,
Kristýna Hauptová
Zvuk: Eduard Baroch, Magdaléna Kiselá
Produkce: Eliška Seveldová,
Žaneta Špánková
Výroba scény a kašírování: Martin Novák,
Kateřina Zázvorková
Výroba kostýmů: Jana Sádková,
Andrea Gájová

Osoby a obsazení

Carlo – Karel Cantanelli, básník, koželuh:
Petr Šmíd
Francesco – František Cantanelli, skladatel,
novic jezuitského řádu: Vojtěch Franců
Lóra – Eleonóra, služka, bývalá herečka:
Eva Henel Burešová
Salomena, majetná vdova z nižší šlechty:
Lucie Valenová / Alena Hladká
Marie, dcera Salomeny:
Tereza Bortlová / Simona Balko
Luigi Cantanelli, slavný herec a principál
kočovní společnosti, otec bratrů:
Bartoloměj Veselý
Jezuité, věřitelé a další role:
Geisslers company (Bartoloměj Veselý,
Eva Henel Burešová, Tereza Bortlová /
Simona Balko, Lucie Valenová /
Alena Hladká)

Za konzultace námětu a libreta děkujeme Zdeňku Jecelínovi.

Pudl a pudr je příběh zcela smyšlený, opřený o řadu divadelně historických fakt. *Pudl a pudr* je výtah z historie GH. *Pudl a pudr* je naše láska k hudebnímu divadlu. *Pudl a pudr* je záplava třpytek na srdci, které tepe barokem. *Pudl a pudr* je výroční muzikál nám i vám prostě pro radost.

Barokní opera v Evropě vs. opera v Čechách

Zrození hudebně-dramatického baroka v Evropě se táhne jako červená nit od italské komedie dell'arte se stále výraznějším podílem hudby (O. di Lasso – Massimo Troiano: *Svatební komedie*, Mnichov 1558) přes florentské karnevalové zpěvy a teatrální trionfi s alegorickými vozy, až ke slavným intermediím k akademické hře *Poutnice* (*La Pellegrina* 1589) v medicejském divadle Uffizi s hudebními vložkami experimentujících cameralistů (Bardi, Rinuccini, Malvezzi, Marenzio, Caccini, Peri, Cavalieri). Šest samostatně zkomponovaných intermez na řecké bájesloví bylo důležitější než sama komedie (jejíž scénografie byla během intermedií zakryta). Jejich atraktivitu dokládá i fakt, že se hrály také při komediích dell'arte *Cikánka* nebo *Šílená Isabella*, ve které excelovala Isabella Andreini. Byl to vířící kotel směsi poezie, divadelnosti a hudby.

Pohybujeme se na přechodu od provizorní scény ke stabilnímu divadlu, od spojení umění, moci a reprezentace, od renesanční vokální polyfonie k barokní doprovázené monodii. Už tehdy oslňovaly hudebně dramatické novinky z „města květů“ (Fiori) Francii, Španělsko, Anglii a prostřednictvím Benátek i Vídeň. Jestliže experimenty madrigalové komedie vylučovaly herecké akce na jevišti, florentská Camerata následně našla klíč k hereckému zpěvu v podobě *stile rappresentativo* = sólový zpěv s instrumentálním generálbasovým doprovodem. Rinucciniho a Periho *Dafne* (1598) už byla barokní operou. Následovaly obě konkurenční *Euridice* Periho a Cacciniho (1600) a Cavalieriho oratorium (duchovní opera) *Představení o Duši a Těle* v Římě (1601). Cameralisty následoval geniální Claudio Monteverdi s *Orfeem* (Mantova 1607) jako tvůrce benátské operní školy a Giacomo Carissimi v Římě jako tvůrce italského oratoria. Úkolem skladatele a pěvce bylo podřídit se poezii a vystihnout význam slova, zejména klíčových afektů na škále od nářku po radostné štěstí. Celé hudebně dramatické baroko, jak světské, tak duchovní, vyrůstá z exaltovaných starořeckých bájí (opera) a z biblických příběhů (oratorium).

„Opera se stala velkolepou zábavou. Diváci chodili obdivovat virtuózní árie primadon a kastrátů (v mužských i ženských rolích) se stejně vysokým a obratným hlasem. Překrásné kostýmy se stříbrným a zlatým vytkáváním a ozdobami zvyšovaly ve světle svící podívanou a atraktivitu primadon. Prokazovali jim obdiv, chtěli se vrhnout dolů za zpívajícími kráskami, ale při recitativech zatahovali závěs, jedli, pili, hráli karty a prý se i objímali.“

S. Bohadlo pro účely programu k inscenaci *Římská Lukrécie*, GH a Tygr v tísni, Divadlo VILA Štvanice, premiéra 3. 9. 2021, kráceno a upraveno, celý text na webu v rozšíření programu.

Renesanční karnevalové slavnosti, průvody a trionfi zažívala i Praha, když např. 26. února 1570 na Staroměstském náměstí podle očitého svědka vyrostla „hora, na níž jsou vidět děblové, jak plívají oheň, vypouštějí se tam rakety a létají fantastičtí ptáci. Odehrává se tu souboj mágů Zirfea a Afana. V průvodu se objevují historické a mytologické postavy. Pak nahánějí strach tři božstva s hrozivými tvářemi a kšticemi z hadů, které řídil sám Giuseppe Arcimboldo.“ V popisu se objevuje i černokněžna Medea a další postavy z Ovidiových *Metamorfóz* za doprovodu hudebních nástrojů: houslí, loutny, pozounu, šalmajů (pifferi), bubnu a harfy. Jiný dokument připomíná existenci intermedií Giovannioho Battisty Guariniho pro představení *Il Pastor fido* z 9. ledna 1599. „Rudolfinské baroko“ zastupuje jen úředník Godefried Troilus à Lessoth, který si nechal do Prahy posílat či přivážet tisky rané monodie z Itálie, avšak zásadní událostí bylo až *Pražské zjevení dionýské* (*Phasma Dionysiacum Pragense*) z 5. února 1617, které si pro karnevalové oslavy objednali císař Matyáš a Anna Habsburská.

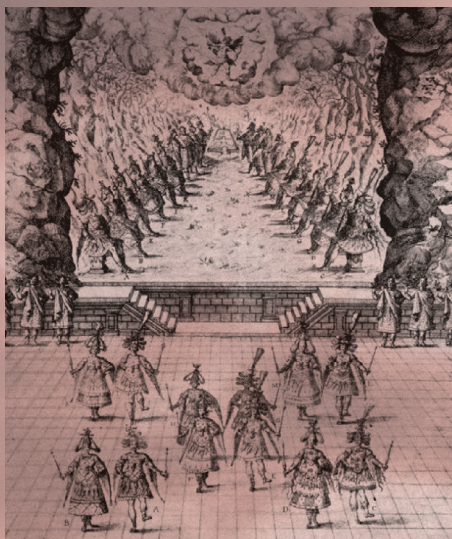
Phasma Dionysiacum Pragense

Šlo o nejstarší barokní hudebně-dramatické představení císařského dvora s vloženým baletem. Dokonce jedno z prvních mimo Itálii, a navíc ještě mimo Vídeň – v Praze, doprovázené i vůbec prvním tištěným libretem s popisem choreografie a scénografie. Byl to „nejdvornější“ balet s choreografií (*un galantissimo balletto con invenzioni*), zpívanými verši (*versi cantati*), jevištními stroji (*macchine sceniche*), oblaky a dalšími simulacemi po zvyku Italů (*nuvole e l'altre imitationi dell'uso d'Italia*). Hlavním tvůrcem a producentem celého představení byl s mantovskými Gonzagy spřízněný hrabě Giovanni Vincenzo d'Arco (+ 1621), který mezi světovládce jako byl Julius Caesar a Alexandr Veliký zakomponoval mimo jiné i kněžnu Libuši, seděl v první řadě na jevišti a možná ji představoval i jako tanečník, protože dvanáct šlechticů tančilo i ženské postavy. Vilém Slavata, který také tančil, celý program financoval, aniž by tušil, že ho příští rok vyhodí nekatolická šlechta oknem. Na jevišti se měnily scény a z mraků vystoupila jedna pěvkyně a loutnistka. Také se předvedli kavalíři v tancích a maškarádách. (V roce 2017 proběhla na téma Phasmy mezioborová vědecká konference a rekonstrukce představení pod záštitou souboru Musica Florea.)

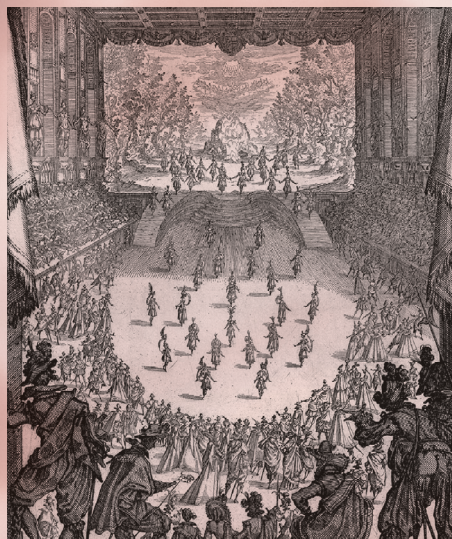
Monteverdiovskou paralelu v Praze v návaznosti na florentské a mantovské produkce zastupuje první skutečná barokní opera *Trasformazione di Callisto ed Arcade* v podání vídeňské dvorní kapely na Pražském hradě v roce 1627. U příležitosti dvojí habsburské korunovace poznali Pražané také Comici Fedeli s G. B. Andreinim (Leliem) a jeho ženou Florindou,

vyhlášené po celé Evropě, „protože už dobrých dvacet let tady nebyla taková úžasná společnost“. Muzikální Andreini se neustále pohyboval mezi činohrou a operou/oratoriem a jeho přítomnost v Praze slibovala velkou inspiraci pro domácí produkce. Ale. České země na třicet let zastavila válka! Zatímco opera (i oratorium) postupovala italskými městy a vytvářela „národní“ operní školy ve Francii (J. B. Lully), Anglii (H. Purcell, G. Händel) i v Německu (H. Kaiser), v českých zemích zatím rovnice *baroko = opera/oratorium* neplatila. Výjimkou z pravidla byl neplánovaný pobyt císaře Leopolda I. s vídeňským dvorem v Praze, když prchali před morem, a Pražský hrad se rozezněl operami a oratorii H. Schmelzera, A. Draghiho i samotného císaře. Následný útěk z Prahy do Pardubic způsobil, že 9. červen 1680 je dnem, kdy ve východních Čechách zazněla nejstarší italská barokní serenata k císařovým narozeninám *Povinnosti Všemohíra* (*Gl'Oblighi dell'Universo*). Další pokusy s italskou operou v Praze (Černínovy a N. Strungkovy úvahy 1698, impresárió F. Sartorio 1702–1705, německé opery G. H. Stölzela 1714–1717, možná i drážďanský A. Lotti 1718–1720) nezaložily pravidelnou operní scénu. Až po letech, opět díky korunovaci, tentokrát Karla VI. roku 1723, slyšela Praha velkolepou produkci typu *fešta teatrale*, J. J. Fuxovu *Vytrvalost a sílu* (*Costanza e Fortezza*) a zároveň školskou hru u jezuitů v Klementinu tehdy drážďanského J. D. Zelenky *Pod olivou míru a palmou vítězství* (*Sub olea pacis et palma virtutis*). Avšak teď se karta obrací, když hned následujícího roku hrabě Špork „odklonil“ do Prahy směřující Peruzzi-Denziovu operní společnost z italských Benátek do lázní Kuks na Labi. Zde v plenéru o nedělích, útercích a čtvrtcích hráli a zpívali benátské operisté A. Bionioho *Zuřivého Rolanda* (*Orlando furioso*) krátce po příjezdu 11. srpna 1724. Tehdy nikdo netušil, že tu začala éra italské opery v Čechách na příštích 85 let!

Pro účely programu k inscenaci Pudl a pudr sepsal prof. Stanislav Bohadlo

Phasma Dionysiacum Pragense na dobové rytině

J. Callot: Intermezzo v Teatro Buontaliento, Florencie 1617

Cantanelliho herecká společnost

Byla, nebyla, Bože suď... Jistě je, že v období 16. až 18. století provozovala svou činnost řada podobných kočovných společností, jejichž působení je doloženo i v Praze, a to již od 60. let 16. století. Byly to zprvu italské společnosti přinášející do našeho prostředí italskou komedii typů a masek – komedii dell'arte. Následovaly je společnosti německé napodobující italský vzor a později docházelo i k jejich mísení. Trupy soustředěné kolem významného principála (který byl většinou zároveň hercem, autorem a předchůdcem režiséra) se předháněly v počtu hereckých hvězd zvučných jmen. Jejich sláva po létech pohasla, nicméně vliv italské komedie se stal zásadní pro další vývoj evropského divadla. Herecké společnosti do Prahy přijížděly zpravidla na pozvání při mimořádných příležitostech, jakými byly svatby členů významných šlechtických rodů či korunovace, nebo se zde zastavily při cestě na polský nebo saský dvůr. Hrál se ve šlechtických sídlech, v sálech Pražského hradu (které kvůli tomu procházely nákladnými úpravami), a to pro uzavřenou dvorskou společnost, jen během větších slavností pronikalo divadelní dění i do veřejného prostoru. V kontextu českého divadla šlo vždy o jakési zjevení. Tradice divadla v češtině u nás v té době nebyla. Kromě školského divadla u nás prakticky žádná divadelní produkce neexistovala. Zhruba od konce 17. století se některé herecké společnosti začaly v Praze zdržovat i po delší čas, tedy v řádu let. V roce 1701 pak nechal hrabě František Antonín Špork postavit v Praze v Hybernské ulici první divadelní budovu určenou exkluzivně pro představení profesionálních hereckých souborů různých národností a divadlo zpřístupnil i měšťanským vrstvám. V roce 1702 si pak nechal postavit divadlo v lázeňském komplexu Kuks, kde působila řada významných společností určujících trendy soudobého divadla. (Například Geisslerovi dvorní komedianti...)

Podle K. Bohadlové: *Setkání italské komedie dell'arte s multikulturním prostředím Českých zemí v 16. – 18. století*, sborník Humanitas Latina in Bohemis, Kolín – Treviso 2007

Oslavy dvojí korunovace roku 1627

Dne 21. listopadu 1627 byla korunována na českou královnu císařovna Eleonora, druhá manželka Ferdinanda II. Štýrského, o tři dny později pak proběhla korunovace Ferdinanda III., následníka trůnu.

„Čechy, čeští stavové a obyvatelé země zažívali po 10. květnu 1627 už několik měsíců skutečnou porážku, formalizovanou vydáním „Obnoveného zřízení zemského“, novou zemskou ústavou. Podle ní zemi už nadále neřídily domácí stavy, česká královská koruna dědičně náležela Habsburkům, katolické duchovenstvo získalo na významu, čeština ztratila výsadu státního jazyka, poddaní museli konvertovat a nekatolíků zbýval pouze exil. (...) Pražská korunovace Habsburků tak byla triumfálním potvrzením Bílé hory, porážky rebelující země. Na druhé straně však vrcholné dvorské slavnosti paradoxně přivedly do Prahy jedinečné umělce, italský divadelní a hudební repertoár, umělecké výkony a velkolepé zábavy.“

Korunovační slavnosti byly přehlídkou divadelního umění a dalších zábavně-kulturních událostí v míře u nás dosud (a na dlouhou dobu nadále) nevídané. Byly pořádány bály, turnaje, ohňostroje, hostiny a jiné kratochvíle (například těsně po korunovaci „za dělostřeleckých salv a salv mušketýrů rozhazovali dva pokladníci velké množství zlatých a stříbrných mincí“ mezi lid též pro pobavení panstva). Komédie se hrály téměř každý den po dobu mnoha týdnů.

„Její Výsost císařovna při příležitosti této korunovace dá provést nějakou hudební pastoreálu. Její dámy se připravují na nějaký balet a král trénuje na karuselovou slavnost, která se uskuteční na Hradčanském náměstí. Už brzy se očekává příjezd nějaké společnosti komediantů, pro kterou staví pódium v [španělském] sále, který byl vybudován císařem Rudolfem. V jeho čele nahoře, kde jsou okna, se budou zdržovat jejich Výsosti, aby vyslechli ty komedie, a níže pak dvorní dámy a kavalíři. Mimo nich jen málokdo a možná nikdo už tam nebude vpuštěn.“ (Cosimo Bartolini, člen významného florentského rodu, v dopise Andreovi Ciolimu, státnímu tajemníku Cosima II., Praha, 17. listopadu 1627)

Pro výběr umělců byl zásadní původ císařovny a královny Eleonory. Pocházela z rodu Gonzagů z Mantovy, jejichž obliba a podpora umění výrazně přispěla k vývoji italské barokní opery. Právě v Mantově působil například Claudio Monteverdi, tvůrce „oper oper“ *Orfeus* (1607). Eleonora si ku příležitosti korunovace nechala přivést mantovské umění přímo do Prahy. A to v té nejskvělejší podobě. Pozvala totiž k účinkování na slavnostech jednu z nejslavnějších italských hereckých společností své doby: Comici Fedeli v čele s G. B. Andreinim.

Giovanni Battista Andreini (1576–1654) byl jednou z nejvýraznějších a nejvšestrannějších osobností evropského barokního divadla. Jako syn slavné italské herečky a básnířky Isabelly Andreini a neméně slavného představitele role kapitána Francesca Andreiniho získal zkušenosti ve světoznámé divadelní společnosti komedie dell'arte Comici Gelosi. Sám pak založil společnost Comici Fedeli. G. B. Andreini vystupoval pod jménem „Lelio“ a byl nejen hercem a principálem, ale i významným spisovatelem a dramatikem. Proslul zejména svými barokními experimenty s divadelní formou, mísením žánrů a byl například jedním z prvních, kdo uplatnil ve hře divadlo na divadle.

Rodu Andreini, který tolik ovlivnil nejen italské divadlo, se Geisslers věnovali již ve třech inscenacích, spojených v tzv. Opus Andreini, zahrnující *Dvě komedie v komedii*, *Magdaléna lascivní a kajicná* a *V borůvčí*.

i Více informací o rodu Andreini v programech ke zmíněným inscenacím a v rozšíření programu.

Z ohlasů v dopisech, které si posílali příslušníci dvora, lze vyčíst, s jakým úspěchem se v Praze Comici Fedeli setkali. Setrvali zde až do letnic 1628 (červen) a společně s celým dvorem odjeli do Vídně, rovnou do nového angažmá u vídeňského dvora. Comici Fedeli v Praze r. 1628 provedli též oratorium *La Maddalena*, dedikované kardinálu Harrachovi.

Kromě italských Fedeli vystupovali na oslavách také angličtí komedianti, kteří se však nesehtkali s takovým ohlasem. Divadelní program doplňovala představení Jezuitů od sv. Klimenta.

” *Italští herci jsou opravdu báječní a je jim tak dobře rozumět, že jim rozumím každé slovo. Líbí se také Jeho Výsosti císaři tak, že nyní tak často nevyjíždí na lov. A když nevyjedeme, tak máme každý den divadlo, mimo pátek a sobotu, nebo když jsou nešpory. A mně se také moc líbí, že kdybych si měla vybrat, zda celý den jezdit na koni nebo jít na divadlo, tak bych raději zůstala doma a šla na komedii. (...) Nikdo mi není milejší než doktor Graziano, který hraje Dottore a je největší komik představení. A je na svá alotria tak zvyklý, že i když není na scéně, je také tak ztěštný. Z mužských postav tam jsou ten Lelio, který je zamilovaný, druhý je španělský Capitano Matamoros, třetí je Pantalon, čtvrtý je Graziano, pátý je sluha Mezzetino, šestý Trapolino, také sluha. Z žen tam je Florinda, nejlepší herečka v celé Itálii, velmi ceněna, druhá Lidia, která má našlápnuto, ale není z nejlepších, třetí je Lucilla, která není vůbec dobrá, čtvrtá je služka a jmenuje se Olivetta, je také dobrá nezbednice a je velmi zábavná. (Z dopisu arcivévodkyně Marie Anny arcivévodovi Leopoldu Vilémovi Habsburskému, jejímu bratru, Praha, 1. ledna 1628)*

Výjimečně pozoruhodnou událostí slavností bylo již výše zmíněné provedení korunovační opery *Proměna Kallistó a Arkáda* od Cesara II. Gonzagy v podání vídeňské dvorní kapely, které spojovalo pozdně renesanční hudebně dramatickou produkci s baletem a benátskou operou.

Podle S. Bohadlo: *Pražská korunovace v dopisech I.–XII.*, Hudební rozhledy, Studie a komentáře, 2021. Zdroj citací: tamtéž

Jezuitské divadlo

Jezuitský řád začal v Čechách působit v roce 1555, kdy do Prahy přišlo jeho prvních 12 příslušníků a byla založena Kolej u sv. Klimenta na Starém městě pražském. Vedle pastorační a misijní činnosti se řád od počátků věnoval také oblastem vědy, kultury a školství. V případě divadla šlo vlastně o skloubení umění a výuky (výchovy) jakožto prostředku a cíle. V českých zemích 16. a 17. století byli Jezuité prakticky jediným subjektem (divadlo ostatních církevních řádů nedosáhlo takového významu), který zde systematicky a kontinuálně budoval divadelní tradici (až na krátké přerušení činnosti mezi lety 1618–1620, kdy byl řád v důsledku povstání českých protestantských stavů vypovězen z Čech), ovšem v rámci specifického odvětví školského divadla. Předchozí středověká česká divadelní tradice náboženských her (dokonce v češtině) se rozpadla. Jezuité navázali na předhusitskou kulturu (miráky, mystéria, morality), přinesli však a vstřebávali podněty z evropského soudobého divadla. Ačkoli šlo o divadlo sloužící k duchovní edukaci žáků, využívalo mocných efektů barokních mašinérií a jiných velkolepých scénografických prvků a hudby. Snažilo se tvořit hodnotnou paralelu k světským představením kočovných trup – jezuitská představení měla své podstatné místo například i během korunovačních slavností roku 1627. Jejich hry (nejen) ze života světců tvořily aktualizace k soudobým událostem, měly dokonce politický rozměr. Hry předváděné samotnými žáky byly hrány zprvu v latině, řečtině, později v němčině a dokonce i v češtině (například *Česká tragédie o svatém Václavu* Mikuláše Salia).

Velký důraz kladlo jezuitské divadlo na osvojení si ctností. Sledování hry, a zejména účinkování v ní, mělo žákům přinést prožitek jak chtěných mravních zásad a činů hodných následování, tak i zavrženíhodné neřesti. Divadlo bylo prostředkem šíření víry založeným na silných emotivních zážitcích. Usnadňovalo též vzdělávání v humanitních disciplínách, samotné herectví především zdokonalovalo žáky v umění rétorickém.

Disco

V době studené války ve společnosti přibýlo množství svobodných individualistů, jejichž plánem bylo si nezávazně a lhostejně užívat. A bez ohledů a výčitek si svoje sny plnili. Seskupila se masová komunita moderních a narcistických hedonistů, kteří se omámeni neony a houpavými rytmy snažili odtancovat od všedních starostí a napětí konzervativní doby. Silné gesto lidí znavených stereotypem. Velký apel do budoucna. Mimo to, že v nesvobodné době tuzexových front umožnilo disco svobodu vyjádření formou módy, otevřelo i cestu navazujícím hudebním stylům. Disco hudební scénu prozářilo a vytvořilo nablýskané protiváhy k temnému rocku. Je to žánr barevný a dravý. Nehledí na vyčerpání ani nepohodlný kostým a odhodlaně šplhá na vrcholky hitparád. Hudebníci nebyli jen idoly, ale také manekýny. Mimo svérázné hudební výstřelky, které ve své době působily až neslušně, přivedli na scénu i osobité styly. Stali se marketingovými tvářemi a prodávanými produkty. Oblékat se jako Madonna nebo Jackson se stalo trendem.

Zdroj: Vendul Brožová, Disco – tupý trend osmdesátek nebo důležitý prvek, který spojil žánry?, Muzikantiakapely.cz, 20. 1. 2021; muzikantiakapely.cz/magazin/disco, kráceno a redakčně upraveno

i Pod tímto odkazem najdete rozšíření programu s dalšími doplňujícími informacemi či programy zmíněných GH inscenací ke stažení.

Citované inscenace z historie GH

Rademin / Geisslers: *Amor Tyran*, režie Petr Hašek, premiéra 22. srpna 2002, Comoedien Haus, THEATRUM KUKS

A Bioni / A. Zeno / Geisslers: *Andromaché*, režie Petr Hašek, premiéra 26. srpna 2005, Comoedien Haus, THEATRUM KUKS

Campian / Geisslers: *Ambrosie*, režie Petr Hašek, premiéra 26. srpna 2010, kostel sv. Anny v Žirči

Don Juan aneb Strašlivé hodování, režie Petr Hašek, premiéra 5. června 2012 v Městských divadlech pražských

O. Faifr / G. Marino / D. Hlaváč: *Polibky*, režie Petr Hašek, premiéra 19. ledna 2013 na Malé scéně Divadla ABC

H. Glapthorne / P. Hašek: *Valdštejn*, režie Petr Hašek, premiéra 20. dubna 2014 na Malé scéně Divadla ABC

Andreini / Geisslers: *Dvě komedie v komedii*, režie Petr Hašek, premiéra 1. srpna 2014, Moravský Parnas J. G. Gettnera v Mikulově

Andreini / Koblischková / Hlaváč: *Magdaléna lascivní a kající*, režie Petr Hašek, premiéra 12. prosince 2015, Divadlo VILA Štvanice

Molière / Koblischková / Lully / Hanzlík / Geisslers: *Krásá střídá nádheru*, režie Petr Hašek, premiéra 17. března 2018, Divadlo VILA Štvanice

Koblischková / Hlaváč: *Jedem s medem!*, režie Petr Hašek, premiéra 24. srpna 2019, THEATRUM KUKS

Hanzlík / Rademin / Geisslers: *Římská Lukrécie*, režie Petr Hašek, premiéra 3. září 2021, Divadlo VILA Štvanice

Medailonky tvůrců

Helena Koblischková

Helena Koblischková (roz. Kebrtová) je absolventkou oboru dramaturgie na KČD DAMU, češtiny a francouzštiny na PedF UK a tvorby textu a scénáře na VOŠ Jaroslava Ježka. Od roku 2014 je dvorní dramaturgyně Geisslers. Překládá z francouzštiny, píše scénáře a písňové texty. Spolupracovala s budějovickým Jihočeským divadlem, Divadlem rozmanitostí v Mostě či kladenským Lampionem. U GH má na kontě víc než patnáct inscenací (*Dvě komedie v komedii*, *Magdalena lascivní a kající*, *Krásá střídá nádheru*, *Jedem s medem!*, *27* či *Římská Lukrécie*).

Tomáš Hanzlík

Tomáš Hanzlík je skladatel a muzikolog, umělecký vedoucí Ensemble Damian a impresário kočovného divadla Theatrum Schratzenbach. V roce 1998 založil v Olomouci hudební festival BAROKO. Vedle pedagogické činnosti se věnuje kritickým edicím staré české hudby a vede Dětskou operu Olomouc. Je autorem oper pro Národní divadlo. Pro GH složil hudbu k inscenacím *Krásá střídá nádheru* a *Římská Lukrécie*. Svůj vlastní skladatelský styl Hanzlík označuje jako neobarokní minimalismus, charakteristický zacyklením historizujících harmonických a melodických fragmentů.

David Hlaváč

David Hlaváč je absolvent Konzervatoře Jaroslava Ježka, hudební skladatel a klavírista. Je kapelníkem hudební skupiny Barbory Polákové a zároveň (spolu)autorem většiny jejích písní. Spoluzaložil autorskou kapelu Střední klusáci v kulíškách višní, která kombinuje hudbu s prvky stand-up comedy a slam poetry. Je autorem mnohých scénických divadelních hudeb (pro Geisslers *Magdalena lascivní a kající* či *V borůvkách*) a věnuje se též hudbě filmové. Napsal též hudbu k úspěšnému muzikálu *Kronikář* (Jihočeské divadlo). V roce 2015 obdržel hudební cenu Anděl v kategorii Skladba roku.

20 let Geisslers Hofcomoedianten – co jsme si nadělili k narozeninám

Grundiózní, Energické, Inteligentní, Smyslně Svůdné, Laskavé, Empatické, Rytmické, Strhující, Hravé, Okázalé, Fantastické – a především komediální. Takové je divadlo, které vám hrajeme už dvacet let! Dvacetiny jsme se rozhodli oslavit ve velkém stylu, proto jsme výroční sezónu v srpnu 2021 na Kuksu zahájili vydáním **CD Napříč s písněmi z našich představení**, pokračujeme tímto narozeninovým muzikálem a na závěr narozeninového roku 2022 si nadělíme dokonce knihu **Let's baROCK!** o dvacetiletém působení souboru v kontextu barokního umění. V loňském roce jsme také iniciovali vznik původní opery na základě barokního libreta **Římská Lukrécie**, jejíž soundtrack si budete moci stejně jako CD Napříč poslechnout na Spotify kanálu Geisslers Hofcomoedianten.

Geisslers Hofcomoedianten vznikli v roce 2002 v Kuksu při příležitosti založení festivalu barokního umění **THEATRUM KUKS**. Od té doby vytvořili přes čtyřicet menších i celovečerních inscenací, vydobyli si uznání publika i kritiky, navštívili řadu festivalů v ČR i v zahraničí a založili putovní **Festival zámeckých a klášterních divadel**. Jejich pražskou domovskou scénou je **Divadlo VILA Štvanice**.

Geisslers tipy

Molière / Geisslers a kol.: Krása střídá nádhery

Luxusně-módní přehlídka plná božských výstřelků podle Moliérových tragikomedie-baletu Psyché, od roku 2022 nově s živým komorním orchestrem. Adaptace nesmrtelného příběhu o Amorovi a Psyché vás zavede do světa bohů a jejich výstředních her.

Horký, Preslová, Koblischková / Geisslers: 27

Morbidní kabaret národního hrdinství, ve kterém konferenciér Jan Mydlář dává prostor k 27+1 originálním čísům. Od kupletu k madrigalu a od žonglování po drama, to vše s vírou pevnou jako mariánský sloup a z lásky věrně až za hrob.

Váňová / Geisslers: Tanec smrti

Divadelní průvod, pohřeb smutku, připomínka radostí života ve stylu site-specific, která herce společně s diváky podněcuje k oslavě života, ale nezapomíná ani na lidskou smrtelnost. Inspirováno unikátním cyklem malovaných fresek Tanec smrti ze špitální chodby hospitálu v Kuksu.

Geisslers Hofcomoedianten na Spotify

Písničky z vašich oblíbených představení si můžete poslechnout také on-line. Na Spotify kanálu Geisslers Hofcomoedianten najdete nejen celé CD *Napříč*, ale i spoustu bonusů a záznamů z opery *Římská Lukrécie*. Na Spotify je k poslechu také podcastový kanál *Geisslers on Air*, kterým vás provede herec Petr Šmíd.

Kniha Let's baROCK!

Jako vyvrcholení narozeninové sezóny Geissleri chystají interaktivní publikaci *Let's baROCK!* o dvacetiletém působení souboru v kontextu barokního umění. Kniha, která vzniká ve spolupráci se spisovatelem a lektorem tvůrčího psaní Reném Nekudou, hravě a inovativně představí barokní kulturní dědictví a jeho univerzální témata. Upozorní na klíčové osobnosti, události i díla barokního období a nabídne odborné studie z oblasti barokního divadla, které přímo či nepřímo souvisí se vznikem jednotlivých inscenací Geisslerů.

#novebaroko

Nové baroko je multižánrové umění, které se inspiruje v baroku a posouvá jeho odkaz do současnosti tak, aby bylo výsledné dílo nové, atraktivní, plné emocí a zkrátka jedinečné. Je to fúze minulosti a současnosti.

Program připravili Helena Koblischková, Kateřina Bohadlová, Petr Hašek a Kateřina Hubertová. Autorem fotografií a grafického zpracování je Tomáš Glasberger. Na zadní straně obálky je freska Oslava srdce Bolestné Panny Marie (1735) z kostela Panny Marie Bolestné v Dobré Vodě od Václava Vavřince Reinera, autorem fotografie je PhDr. Martin Mádl, Ph.D.

GEISSLERS.CZ

#nove
baroko

JSME NA SÍTÍCH

MINISTERSTVO
KULTURY

Státní fond kultury ČR

PRAGA
URBIS
PRAGUE

ART DISTRICT **7**

GEISSLERS.CZ

#nove
baroko

JSME NA SÍTÍCH